

Άλλη μια σύνοδος, άλλο ένα Plan B...

του Γιάννη Μηλιού

Άλλη μία σύνοδος κορυφής ήρθε κι έφυγε με το κλίμα για την ελληνική κυβέρνηση να γίνεται όλο και «καλύτερο», δηλαδή στην πραγματικότητα όλο και πιο ενθαρρυντικό για άμεση προώθηση της αντιδραστικής αναδιάρθρωσης: ψήφιση των μέτρων που θα υποβαθμίσουν ακόμη περισσότερο το βιοτικό επίπεδο εργαζόμενων, άνεργων και συνταξιούχων και θα βαθύνουν την ύφεση (κάτι που αποτελεί στόχο κι όχι «ατύχημα» όπως παρουσιάζεται). Το γενικόλογο κείμενο συμπερασμάτων υπενθυμίζει ότι τα σοβαρά ζητήματα που συζητούνται στις συνόδους αυτές παραμένουν κρυφά, δεν ανακοινώνονται στο κοινό, και αυτή η έλλειψη διαφάνειας αποτελεί συστατικό στοιχείο της αντιδημοκρατικής νεοφιλελεύθερης πολιτικής των ευρωπαϊκών κέντρων εξουσίας (της ελληνικής κυβέρνησης συμπεριλαμβανομένης).

Δύο μέρες πριν τη σύνοδο όμως, ο κ. Σόιμπλε έθεσε το πραγματικά κεντρικό πολιτικό ζήτημα αυτής της παραγμένης περιόδου, δηλαδή το πώς θα ενοποιηθεί η Ευρωπαϊκή Ένωση δημοσιονομικά, πώς θα γίνει το επόμενο βήμα προς την ευρωπαϊκή ομοσπονδοποίηση. Οι «ριζοσπαστικές» απόψεις του για μόνιμη πρόσδεση όλων των κρατών σε μνημονιακές πολιτικές λιτότητας συμπυκνώνουν τη νεοφιλελεύθερη στρατηγική που έχει ως κεντρικό στόχο τη δημιουργία μιας Euroland, στην οποία οι εργαζόμενοι θα είναι «ελκυστικοί στους επενδυτές», ενώ η δημοκρατία, ακρωτηριασμένη, θα τείνει προς εξαφάνιση για να μην μπορεί αυτή η «ελκυστικότητα» να αμφισβητηθεί από τον κόσμο της εργασίας με νόμιμο τρόπο. Πρόκειται για την ανοικτή κήρυξη πολέμου του κεφαλαίου στον κόσμο της εργασίας, μια κίνηση που ανοίγει ένα πεδίο έντονης πολιτικής αντιπαράθεσης και ορίζει στρατόπεδα.

Το πεδίο πολιτικής αντιπαράθεσης που ανοίγει αυτή η συζήτηση είναι *ταξικό*. Μόνο η Αριστερά μπορεί να συνθέσει ένα εναλλακτικό πολιτικό σχέδιο στις κυρίαρχες τάξεις κάθε ευρωπαϊκής χώρας, το οποίο θα έχει ως πρώτο στόχο του την αλλαγή των συσχετισμών ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία και ως ορίζοντά του την αλλαγή των κοινωνικών σχέσεων σε όλη την Ευρώπη. Η Αριστερά συμμετέχει στους αγώνες των εργαζόμενων και των ανέργων με στόχο μια ριζικά διαφορετική κοινωνία, μια ριζικά διαφορετική Ευρώπη.

Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ λόγω της πρωτοποριακής θέσης που του έδωσε η ιστορική συγκυρία επιβάλλεται να είναι στην πρωτοπορία των κοινωνικών αγώνων για να μην περάσει η τρέχουσα δέσμη μέτρων στην Ελλάδα, αλλά και να θέσει το ζήτημα της κοινωνικής αλλαγής σε Ελλάδα και Ευρώπη, να συνθέσει *μαζί με τις άλλες δυνάμεις της Ευρωπαϊκής*

Αριστεράς το εναλλακτικό σχέδιό του. Αυτό το σχέδιο δεν είναι απλώς το Plan A, είναι το μόνο σχέδιο που υπάρχει, δεν υπάρχει Plan B. Η εναλλακτική πρόταση της εθνικής αναδίπλωσης, της περιχαράκωσης εντός των συνόρων, οδηγεί σε μια αναγκαστική συμμαχία με την εθνική αστική τάξη, η οποία θα έχει ως αποτέλεσμα την επιπλέον υποτίμηση της εργασιακής δύναμης, θα στραφεί αναγκαστικά ενάντια στους μετανάστες αλλά και σε όσα κράτη δυνητικά αποτελούν «ανταγωνιστές» της χώρας «μας». Αυτή η στρατηγική όχι απλώς δε βρίσκεται στα «αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ», αλλά δεν είναι καν αριστερή, είναι εθνικιστική-αστική στρατηγική.

Ένας καλόπιστος αντίλογος σ' αυτή τη γραμμή σκέψης διατυπώνεται με τη μορφή ερωτήματος: Τι θα κάνουμε αν είμαστε κυβέρνηση και έρθει μια μεγάλη οικονομική καταστροφή (υπονοώντας συχνά τη διάλυση της Ευρωζώνης); Η απάντηση είναι απλή. Είτε γίνει σεισμός, καταποντισμός, πλημμύρα ή όποια άλλη καταστροφή που θα υπονομεύσει τη δυνατότητα της κοινωνικής αναπαραγωγής, η στρατηγική της *Αριστεράς* είναι μία, το σχέδιο είναι ένα. Μια κυβέρνηση της *Αριστεράς* στηρίζει και ενισχύει την τάξη της εργασίας, ψηφίζει νόμους προς το συμφέρον της, δίνει τη δυνατότητα στον κόσμο της εργασίας να πάρει τη ζωή του στα χέρια του, χαράζει μαζί με τον αγωνιζόμενο κόσμο τη στρατηγική πορεία προς μια άλλη κοινωνία που η οργάνωσή της θα βασίζεται στην κάλυψη των κοινωνικών αναγκών και όχι στην παραγωγή κέρδους. Αυτό πρέπει να είναι το σχέδιο σε κάθε περίπτωση, ένα σχέδιο που δεν περιλαμβάνει κανένα όραμα εθνικής περιχαράκωσης.